

aldeles udelige til deres Embeder, og der er ingen Magt, der er berettiget til at opretholde det System, naar man skal tage Sagen fra et grundlovsmaessigt Standpunkt. Jeg kan ikke skjønne rettere end, at det maa vi holde os for Die, at naar Folkethinget ser bort fra Hovedsagen og taler om andre Spørgsmaal, hvor vigtige de for Næsten kunne være, værges det ikke paa rette Maade Folkets kærebede Frihed. Jeg har derfor bedet om Ordet for at nedlægge en Protest mod det Regjeringsystem, som de ærede Ministre nu have praktiseret siden 1ste April 1885. Det er paa 5te Mar, at vort Statsliv er ført udenfor Grundloven, og at vi kun som overflødige Billeder ere førte ind i den Komædie, som siden da er opført her i Landet. Det høie Thing kan jo sige til mig: Hvorfor vil du nu sige det? Du staar jo saa ene her, det betyder jo ingen Ting. Men det vide de ærede Medlemmer jo dog saa godt, at vi ere hver for sig satte paa denne Plads for at udtale vor Overbevisning, og jeg kan ikke forpakte min Overbevisning bort til et eller andet Medlem, for at han skal udtale en anden Overbevisning paa mine Vegne. Saa længe derfor dette Ministerium sidder paa dette System og ikke er anerkjendt af Rigsdagen paany — jeg vil haabe, at det aldrig skal blive det — anser jeg mig forpligtet til helst fra Begyndelsen af en Samling og saa desuden en Gang imellem, naar Leilighed bydes, at nedlægge min Protest imod det Regjeringsystem, vi have her til Lands. Der er jo flere, der ere enige i denne Protest, om ikke mange her, saa ikke saa udenfor, og der har været flere en Gang, og det kan være, at der kan komme flere igjen. Ja, naar den høitærede Regjering har Magten og Kongens Tillid, kan den sætte dem udenfor, efter hvad der er sket den første April 1885, efter at Regjeringen skiltende har set paa, at Landstinget et Par Gange har forkastet en midlertidig Finanslov. Det kan synes et let Skridt, men jeg tror ikke, at de alligevel komme saa let derfra; selv med det mest velmenende Thing og et overmaade indbeføkkende Folk kan det endda være, at der kommer til at henge saa meget paa, at det ikke bliver saa let for dem at komme ud af det, som de ere komne ind dertil. Jeg skal lovrigt ligeoverfor Hovedspørgsmaalet, Arcæntelsen af Bevillingsretten, Tilfidsættelsen af Grundloven, ikke være dem behjælpelig med at komme ud af det. Naar Flertallet er saa nidkjært for at forhandle, kan Mindretallet tage Del i Arbejdet — jeg med — men naar jeg kommer til at tage nogen Del i Arbejdet — og det

gør jeg vel, thi ethvert Medlem har jo Ret til at stille sine Vædringsforslag paa de forskjellige Trin paa det Finanslovsforslag, der her foreligger; — er det ikke med det Formaal, at jeg vil være med til at bevillige det til dette Ministerium. Jeg vilde beklage den Dag, da Folkethinget satte dette Ministerium paa lovlig Grund ved Bevilling af en Finanslov. Jeg vilde beklage den Dag i vor politiske Historie og i vor Friheds Historie, da dette Ministerium atter fik lovlig Myndighed og Besøielse til at herste over os. Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne indføre grundlovsmaessig Statsstift her i Landet, den eneste Vej, ad hvilken det kan ske, er at lade dette Ministerium blive udenfor, indtil det er fjort træet, for at dets Vej, dets Spor saaledes, kan affrække kommende Ministre, at de holde sig paa grundlovsmaessig Grund, saaledes, at naar et Ministerium ikke har blot den fine — ja, det kan misforstaaes — den Smule Tillid hos Rigsdagen, som hører til for at bevilge en Regjering en Finanslov, som den kan regjere med, naar den ikke kan saa det, ved den, at den kun har den Vej at gaa, som Spønnet i sin Tid sagde, at trække sig tilbage. Det jagde den første Finansminister under Grundloven under Behandlingen af Grundloven, at det Ministerium, som ikke har saadan Tillid, har at gaa. Jeg siger, vi kunne faae det saaledes. Dette Ministerium, mener man, kan være længe, men hvad opnaa vi ved at lovfæste dette Ministerium, hvad opnaa vi ved at bevare dette Ministerium? Naar Rigsdagen har lovfæstet disse Ministre i deres Embeder ved Bevillingen af en Finanslov, har den givet dem Sanction paa, at de ere vore lovlige Herskere, og vi ere da nøbte til at erkjende det. Det er gjort lovligt fra Rigsdagens Side, men hvor længe varer det? Efter det System, som hersker efter den nye Grundlovsopfattelse, varer det ikke længere, end Thingets Opfattelse falder sammen med Ministeriets Ønsker. I det Dieblil, den ikke gjør det, ere vi udenfor igjen. Systemet er bestaaende, og man kan ikke forlange Andet af Ministrene, end at de skulle handle efter deres Opfattelse, og den er klar. Forestillingen om, at Ministrene ere blebne omvendte eller have faaet en anden Opfattelse af den Myndighed, de have med Kongens Tillid, er greben ud af Luften. I den Henseende priser jeg dette Ministerium; jeg holder langt mere af aabne Modstandere end af tvevdyge Venner, og Ministeriet har udtalt sig aabent om, hvor det staaer. Ministeriets juridiske Medlem, eller dets mest juridiske Medlem — Gud bevares, lovhjndige ere de Alle — har tydelig nok